

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa T. S. i M. S.

przeciwko G. S. i X. S.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli, ewentualnie o zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) na rzecz adw. J. S. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodom z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów T. S. i M. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 czerwca 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku na przyczynie kasacyjnej z art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., jak to uczynili powodowie, wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia skonkretyzowanych przepisów prawa materialnego lub procesowego, które ma charakter rażący, jest widoczne na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez potrzeby głębszej analizy łączącego strony stosunku prawnego oraz adekwatnych do niego norm prawa materialnego, które to naruszenie doprowadziło do wydania orzeczenia w oczywisty sposób wadliwego. Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, ograniczając się do powtórzenia uzasadnienia podstawy kasacyjnej opartej na zarzucie cyt. „naruszenia art. 410 § 1 i 2 w zw. z art. 405 k.c. przez niezastosowanie w sytuacji, w której nie został osiągnięty cel świadczenia przez powodów na rzecz pozwanych, jakim była darowizna pieniędzy na zakup nieruchomości, w której mieliby zamieszkać powodowie razem z pozwanymi, które

to działanie zostało poniechane przez pozwanych”. Skarżący argumentowali, że cyt. ”*prima facie* orzeczenia wydane przez sądy pierwszej i drugiej instancji są nieprawidłowe, niesprawiedliwe i krzywdzące powodów pomimo jasnej i nie budzącej wykładni przepisów prawa wskazanej przez Sąd Najwyższy”. Z ustaleń wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu skargi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że powodowie podarowali pozwanym (synowi i synowej) pieniądze na zakup nieruchomości do majątku wspólnego pozwanych, z którymi zamierzali wspólnie mieszkać po powrocie z zagranicy. Aktualnie mieszkają w niej sami powodowie, albowiem małżeństwo pozwanych rozpadło się. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadza się do polemiki z oceną materiału dowodowego oraz ustaleniami, które stały się podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku oraz subsumcji, prowadzącej do oddalenia roszczeń powodów o nakazanie złożenia oświadczenia woli ewentualnie o zasądzenie, z braku podstaw faktycznych i prawnych. Skarżący przedstawili własną, alternatywną wersję wydarzeń, mającą przekonać o zasadności roszczeń. Oparte na wskazanych przesłankach twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie spełniło zatem przyjętych w orzecznictwie wymagań wykazania czwartej przyczyny kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.